

89.

Zákon

ze dne 12. července 1950

o trestním řízení správním
(trestní řád správní).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

Úvodní ustanovení.

§ 1.

Účel zákona.

(1) Účelem tohoto zákona je upravit trestní řízení správní tak, aby umožnilo rychle a spolehlivě zjišťovat a spravedlivě trestat přestupky a zajistit tak splnění úkolů trestního zákona správního, zejména vychovávat k plnění povinností při budování socialismu.

(2) Tento úkol plní národní výbory, a to v těsné součinnosti s pracujícím lidem, jenž i svou účastí při zjišťování přestupků přispívá k ochraně socialistické výstavby.

§ 2.

Povinnost stíhat přestupky.

Národní výbory stíhají všechny přestupky, o kterých se dovědí, a zjišťují při tom pečlivě všechny skutečnosti důležité pro projednání věci.

§ 3.

Upuštění od stíhání.

Jde-li o přestupek méně významný a nevyžadují-li zájmy pracujícího lidu stíhání přestupku, může národní výbor upustit od zahájení řízení nebo řízení zastavit.

§ 4.

Součinnost veřejných orgánů
v řízení.

Veřejné orgány jsou povinny pomáhat národním výborům při stíhání přestupků, zejména neprodleně vyhovět jejich dožadání a oznamovat jim přestupky, o nichž se dovědí.

§ 5.

Šetření státních zájmů.

Národní výbory a jiné veřejné orgány činné v trestním řízení správním jsou povinny učinit opatření, aby státní, hospodářská a služební tajemství nebyla porušena.

§ 6.

Výjimky z dosahu platnosti
trestního řádu správního.

Podle tohoto zákona nelze stíhat

- a) příslušníky branné moci, Sboru národní bezpečnosti a Sboru vězeňské stráže pro přestupky spáchané v činné službě,
- b) osoby, kterým přísluší právo exterritoriality nebo osobní osvobození.

HLAVA II.

Obecná ustanovení.

Oddíl 1.

Příslušnost.

§ 7.

Věcná příslušnost.

(1) Přestupky stíhají v první stolici okresní národní výbory.

(2) Vláda stanoví nařízením, které přestupky a v jakém rozsahu budou stíhat v první stolici místní národní výbory.

§ 8.

Místní příslušnost.

(1) Přestupek stíhá národní výbor, v jehož obvodu byl přestupek spáchán.

(2) Nelze-li zjistit, kde byl přestupek spáchán, anebo byl-li přestupek spáchán v cizině, provede řízení národní výbor, v jehož obvodu má obviněný bydliště, pracoviště nebo pobyt; nemá-li je v Československé republice nebo nedají-li se zjistit, provede řízení národní výbor, v jehož obvodu přestupek vyšel najevo.

(3) Je-li podle odstavců 1 a 2 příslušno několik národních výborů, provede řízení národní výbor, který první ve věci učinil opatření.

(4) Národní výbor místně příslušný k stíhání přestupku může v zájmu urychlení řízení požádat jiný národní výbor téhož stupně, aby provedl řízení místo něho.

§ 9.

Společné řízení.

(1) Společné řízení se koná o všech přestupcích téhož obviněného a proti všem osobám, jejichž přestupky jsou v těsné souvislosti. Z důležitých důvodů lze některý přestupek ze společného řízení vyloučit.

(2) Mají-li být ve společném řízení projednány přestupky, k jejichž stíhání je příslušný jak místní, tak i okresní národní výbor, provede řízení okresní národní výbor.

(3) Společné řízení o přestupcích spáchaných v obvodu různých národních výborů téhož stupně provede ten národní výbor, kterému přísluší provést řízení o nejzávažnějším přestupku. Z několika národních výborů takto příslušných provede řízení národní výbor, který první učinil ve věci opatření.

§ 10.

Zamezení dvojího potrestání.

(1) Vznikne-li domněnka, že čin, který má být stíhán jako přestupek, zakládá skutkovou podstatu činu stíhatelného soudem, nezahájí, po případě přeruší národní výbor řízení a upozorní na věc příslušného prokurátora. Bylo-li již pro takový čin zahájeno trestní řízení soudní, přeruší národní výbor vždy řízení až do doby, kdy soudní rozhodnutí nabude právní moci.

(2) Byl-li už vydán náleze (trestní příkaz), odloží se jeho výkon. Dojde-li k soudnímu potrestání, zruší náleze (trestní příkaz) národní výbor, který ve věci rozhodl v první stolici.

§ 11.

Vyloučení podjatých orgánů.

(1) Z provádění řízení jsou vyloučeny orgány, u nichž pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon dotýká, nebo k jejich zákonným zástupcům nebo zmocněncům lze pochybovat o jejich nepodjatosti.

(2) V druhé stolici je vyloučen také ten, kdo se jako orgán národního výboru zúčastnil řízení ve věci v první stolici.

Oddíl 2.

Zadržení osoby, vazba a jiná omezení.

§ 12.

Zadržení osoby.

(1) Osobu podezřelou z přestupku mohou zadržet především orgány národní bezpečnosti a jen ve zvláštních případech jiné veřejné orgány. Zadržení osoby lze provést,

- a) je-li pochybnost o její totožnosti,
- b) snaží-li se útekem vyhnout trestnímu stíhání, nebo
- c) vzbuzuje-li důvodnou obavu, že bude působit na svědky nebo spoluobviněné anebo jinak bránit objasnění věci.

(2) Podle odstavce 1 písm. a) lze zadržet osobu jen do doby, než bude její totožnost zjištěna. Zadržení podle odstavce 1 písm. c) lze provést jen tehdy, jde-li o závažný přestupek, a jen na písemný příkaz národního výboru, v němž se označí přestupek a důvod zadržení; je-li však

nebezpečí v prodlení, lze zadržení provést i bez takového příkazu.

(3) Písemný příkaz k zadržení budiž zadržené osobě doručen při zadržení, a není-li to možné, nejdéle do 48 hodin po něm.

(4) Zadržená osoba musí být nejdéle do 48 hodin propuštěna nebo odevzdána příslušnému národnímu výboru.

§ 13.

Vazba.

Zadrženou osobu národní výbor ihned vyleschne. Jestliže důvod zadržení podle § 12 dosud trvá, vezme zadrženou osobu do vazby; jinak ji propustí na svobodu.

§ 14.

Doba vazby.

(1) Veřejné orgány činné v trestním řízení správním jsou povinny působit k tomu, aby vazba byla co nejvíce zkrácena.

(2) Jakkmile pomine důvod vazby, propustí se obviněný ihned na svobodu. Jinak vazba končí vydáním nálezu první stolice, nejdéle však uplynutím 30 dnů od zadržení. Byl-li obviněnému uložen první stolicí trest odnětí svobody vyšší než 30 dnů, může být vazba prodloužena až do rozhodnutí odvolací stolice, nikdy však na dobu delší, než činí trest vyslovený první stolicí.

(3) Doba vazby se započítává do výměry trestu odnětí svobody. Ukládá-li se jen pokuta, přihlédně se při její výměře rovněž k vazbě.

§ 15.

Jiná omezení.

Místo vazby může národní výbor obviněnému uložit omezení, pokud jde o místo pobytu, nebo povinnost neprodleně oznamovat národnímu výboru změnu pobytu.

§ 16.

Samostatné odvolání.

Proti rozhodnutí o zadržení osoby, o jejím vzetí do vazby nebo o jiných omezeních (§ 15) lze podat samostatné odvolání; odvolání však nemá odkladného účinku.

Oddíl 3.

Domovní a osobní prohlídka, vydání a odnětí věci.

§ 17.

Důvody prohlídky.

(1) Je-li důvodné podezření, že v bytě nebo v jiné místnosti či prostoru je věc důležitá pro

řízení nebo že se tam skrývá osoba podezřelá z přestupku, může být provedena domovní prohlídka.

(2) Je-li důvodné podezření, že někdo má u sebe věc, která je důležitá pro řízení, může být u něho provedena osobní prohlídka.

§ 18.

Předchozí výsledch.

Domovní nebo osobní prohlídku lze konat jen po předchozím výsledku toho, u koho nebo na kom se má vykonat, a jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhne ani dobrovolného vydání hledané věci, ani nepominou jiné důvody, které svědčí pro provedení prohlídky. Tohoto výsledku není třeba, je-li nebezpečí v prodlení.

§ 19.

Příkaz k prohlídce.

(1) Domovní nebo osobní prohlídka může být provedena jen na písemný odůvodněný příkaz národního výboru. Takového příkazu není třeba, je-li nebezpečí v prodlení.

(2) Písemný příkaz musí být doručen osobě, u níž se prohlídka koná, při prohlídce, a není-li to možné, nejdéle do 48 hodin po ní.

(3) Proti příkazu národního výboru k provedení domovní nebo osobní prohlídky lze podat samostatné odvolání; odvolání však nemá odkladného účinku.

§ 20.

V ý k o n.

(1) Domovní a osobní prohlídku provádějí především orgány národní bezpečnosti a ve zvláštních případech i jiné veřejné orgány.

(2) Orgán provádějící prohlídku je povinen prokázat se svým oprávněním a umožnit, aby domovní prohlídce byl přítomen ten, u koho se koná, nebo jeho zástupce.

(3) K výkonu domovní a osobní prohlídky se přibere podle možnosti hodnověrná osoba jako svědek.

(4) Na žádost osoby, u které byla prohlídka vykonána, dá jí orgán provádějící prohlídku ihned, a není-li to možné, do 48 hodin potom písemné potvrzení o důvodech prohlídky a o jejím výsledku, jakož i o věcech při ní vydaných nebo odňatých.

§ 21.

Vydání a odnětí věci.

(1) Kdo má u sebe věc důležitou pro řízení, zejména věc, která může být prohlášena za proplnou nebo zabrána ve prospěch státu, je povinen vydat ji na vyzvání národnímu výboru.

(2) Nevyhoví-li výzvě k vydání věci, může mu být věc na příkaz národního výboru odňata. Na to budiž vyzvaná osoba zároveň upozorněna.

(3) Při nebezpečí v prodlení nebo při výkonu domovní či osobní prohlídky mohou veřejné orgány odejmout věc i bez předchozí výzvy k vydání věci a bez předchozího příkazu národního výboru, jsou však povinny oznámit to příslušnému národnímu výboru. Národní výbor neprodleně rozhodne o tom, zda odnětí zůstává v platnosti.

(4) Osobě, která věc vydala nebo již byla věc odňata, vydá orgán úkon provádějící písemné potvrzení o vydání nebo odnětí věci.

(5) Proti rozhodnutí národního výboru o odnětí věci lze podat samostatné odvolání; odvolání však nemá odkladného účinku.

§ 22.

Vrácení věci.

(1) Není-li již věci třeba k dalšímu řízení, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata, pokud k ní neuplatňuje právo jiná osoba, nebo tomu, jehož právo k věci je nepochybné.

(2) Vydaná nebo odňatá věc se ponechá v úschově zpravidla u národního výboru; je-li však nebezpečí, že se věc zkaží, nebo vyžaduje-li úschova věci nepoměrný náklad, který není ochotna hradit osoba, která uplatňuje právo k věci, prodá se a výtěžek se ponechá v úschově národního výboru.

Oddíl 4.

Společná ustanovení.

§ 23.

Podání.

(1) Podání lze učinit písemně, ústně nebo telegraficky. O ústním podání budiž sepsán protokol, který podepíše ten, kdo podání učinil.

(2) Je-li podání nesprávně označeno, rozhoduje pro účely řízení jeho obsah.

§ 24.

Počítání lhůt.

(1) Při počítání lhůt stanovených podle dní se nepočítá den, do něhož spadá doba nebo událost, již se má lhůta počítat.

(2) Lhůty stanovené podle týdnů, měsíců nebo roků se končí uplynutím onoho dne posledního týdne nebo měsíce, jenž se svým jménem nebo číselným označením shoduje s dnem, kterého se lhůta počala. Chybí-li tento den v posledním měsíci, končí se lhůta uplynutím posledního dne měsíce.

(3) Počátku a běhu lhůty nepřekážejí dny pracovního klidu. Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, pokládá se nejbližší pracovní den za poslední den lhůty.

(4) Lhůta je zachována, bylo-li podání ve lhůtě dáno na poštu s adresou orgánu, u něhož má nebo může být učiněno.

(5) V pochybnosti se považuje lhůta za zachovanou, neprokáže-li se opak.

§ 25.

Navrácení lhůty.

(1) Zmešká-li někdo z omluvitelných důvodů bez vlastní viny lhůtu k podání opravného prostředku nebo k podání návrhu na stíhání přeštku urážky na cti, povolí mu národní výbor, který ve věci rozhodoval nebo měl rozhodovat v první stolici, navrácení lhůty, jestliže o to požádá do 15 dnů od pominutí překážky a podá v téže lhůtě zmeškaný opravný prostředek nebo návrh.

(2) Právní účinky včas podané žádosti o navrácení lhůty k podání opravného prostředku jsou tytéž, jaké má včas podaný opravný prostředek.

(3) Povolí-li národní výbor navrácení lhůty, považuje se lhůta k podání opravného prostředku nebo návrhu za zachovanou.

§ 26.

Zúčastněná osoba.

Zúčastněnou osobou se rozumí

- ten, jehož věc může být nebo byla zabránena, ačkoli není ve věci obviněným,
- ten, komu může být nebo bylo uloženo ručení za nedobytnou pokutu,
- urážený, který podal návrh na stíhání pro přeštek urážky na cti.

§ 27.

Zmocněnec.

(1) Obviněný, zúčastněné osoby a jejich zákonní zástupci jednají v řízení před národním výborem osobně; mohou se však dát zastupovat zmocněncem, nerozhodne-li národní výbor, že musí být přítomni osobně.

(2) V řízení o urážkách na cti je vyloučeno zastupování advokátem.

§ 28.

Nahlížení do spisů.

(1) Obviněný, zúčastněné osoby, jejich zákonní zástupci a zmocněnci mají právo po vy-

dání nálezu nahlížet do spisů s výjimkou poradních zápisů a dělat si z nich výpisy a poznámky.

(2) Nahlédnutí do spisů může být odepřeno z důvodů uvedených v § 5.

§ 29.

Pořádkové pokuty.

(1) Národní výbor může tomu, kdo ruší řízení nebo se k orgánu provádějícímu řízení chová urážlivě nebo nesplní jeho příkazy, uložit pořádkovou pokutu do 5.000 Kčs.

(2) Z důvodů hodných zvláštního zřetele může národní výbor pořádkovou pokutu prominout nebo zmírnit.

§ 30.

Předvedení.

Nedostaví-li se osoba, která byla řádně předvolána, bez dostatečné omluvy k národnímu výboru, může být předvedena. Předvolaný budiž upozorněn na možnost předvedení a na jiné následky toho, kdyby se nedostavil.

§ 31.

Důkaz svědky.

(1) Každý je povinen na vyzvání vypovídat před národním výborem jako svědek.

(2) Svědek budiž před výsledkem vyzván, aby vypovídal pravdivě, a budiž poučen o tom, kdy může odepřít výpověď, a o trestních následcích křivé výpovědi.

(3) Veřejný orgán nesmí být vyslýchán jako svědek o tom, co se dověděl při výkonu svého úřadu nebo své služby a co je povinen zachovávat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti zproštěn.

(4) Odepřít vypovídat jako svědek je oprávněn příbuzný obviněného v pokolení přímém a sourozenec, manžel, osvojenec nebo osvojitel obviněného.

(5) Svědek je oprávněn odepřít vypovídat též tehdy, kdyby

- porušil státem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže by této povinnosti byl zproštěn příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má,
- způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, sourozcovi nebo manželu nebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmou by pociťoval jako těžkou újmu vlastní.

§ 32.

Důkaz znalci.

(1) Je-li třeba znaleckého posudku, přibere národní výbor jednoho nebo několik znalců.

(2) Je-li k podání znaleckého posudku třeba krevní zkoušky nebo jiného podobného úkonu, je obviněný povinen trpět, aby lékař vykonal na něm takový úkon, pokud není spojen s vážným ohrožením zdraví obviněného.

(3) Ustanovení §§ 11 a 31 platí obdobně i pro znalce.

§ 33

Důkaz ohledáním.

Ohledání se provede, mají-li být přímým pozorováním zjištěny nebo objasněny skutečnosti závažné pro trestní řízení správní.

HLAVA III.

Řízení.

Oddíl 1.

Blokové řízení.

§ 34.

Podmínky řízení.

Národní výbory mohou zmocnit veřejně orgány, aby za přestupky ukládaly ihned na místě pokuty osobám, které byly při přestupku přistiženy a jsou ochotny pokutu zaplatit, a aby pokutu ihned vybraly trestním blokem. Zmocnění pro území přesahující obvod krajského národního výboru uděluje ministerstvo vnitra v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady.

§ 35.

Následky nezaplacení pokuty.

(1) Není-li přistižená osoba ochotna pokutu zaplatit, upustí zmocněný orgán od uložení pokuty a oznámí přestupek příslušnému národnímu výboru.

(2) Je-li přistižená osoba ochotna pokutu zaplatit, avšak nemůže tak na místě učinit, vydá jí zmocněný orgán zvláštní trestní blok, jenž obsahuje také poučení o tom, jakým způsobem má být pokuta zaplacená, a o následcích nezaplacení. Nebude-li pokuta zaplacená v určené lhůtě, provede se vykonávací řízení.

§ 36.

Trestní blok pro nepřítomného.

Trestní blok může být vydán i v nepřítomnosti obviněného tím, že se připevní na věc,

kteřou byl přestupek spáchán. Nebyla-li pokuta zaplacená v určené lhůtě, pozbude trestní blok platnosti a zmocněný orgán oznámí přestupek příslušnému národnímu výboru.

§ 37.

Nepřípustnost odvolání.

Proti uložení pokuty v blokovém řízení je odvolání nepřipustné.

Oddíl 2.

Příkazní řízení.

§ 38.

Podmínky řízení.

Národní výbor může uložit trest za přestupek bez dalšího řízení trestním příkazem, není-li pochybností o tom, že obviněný je pachatelem přestupku.

§ 39.

Obsah trestního příkazu.

Trestní příkaz musí být odůvodněn a musí obsahovat poučení o podání odporu.

§ 40.

Odpor.

(1) Proti trestnímu příkazu může obviněný podat do 15 dnů ode dne doručení odpor. V odporu označí pokud možno důkazy, sloužící k jeho obraně. Odpor se podává u národního výboru, který vydal trestní příkaz. Obviněnému není však na újmu, podal-li odpor u nadřízeného národního výboru nebo ústně u místního národního výboru svého bydliště nebo pracoviště.

(2) Včasným podáním odporu pozbývá trestní příkaz platnosti. Národní výbor provede pak ústní jednání nebo písemné řízení, při čemž odpor může být považován za ospravedlnění obviněného ve smyslu § 44 odst. 2.

(3) Pozdě podaný odpor odmítne národní výbor, který vydal trestní příkaz.

(4) Nebyl-li odpor podán včas, má trestní příkaz účinky pravomocného nálezu.

Oddíl 3.

Ústní jednání a písemné řízení.

§ 41.

Ústní jednání.

Nebyl-li přestupek potrestán v blokovém nebo příkazním řízení anebo neprovede-li se písemné řízení (§ 44), provede národní výbor o věci ústní jednání.

§ 42.

Předvolání osob k ústnímu jednání.

K ústnímu jednání se vždy předvolá obviněný. Podle okolností případu se předvolávají také zúčastněné osoby, svědci, znalci a poškozený.

§ 43.

Účast veřejnosti při ústním jednání.

(1) Ústní jednání je neveřejné, zejména má-li se při něm jednat o věcech, které musí být uchovány v tajnosti z důvodů státního, hospodářského nebo služebního tajemství (§ 5).

(2) Jinak může být ústní jednání provedeno za účasti veřejnosti, uzná-li to národní výbor za vhodné, zejména je-li možno očekávat, že veřejné projednání přestupku přispěje k výchově obyvательства.

(3) Je-li to účelné, může národní výbor provést ústní jednání také za omezené účasti veřejnosti; k takovému jednání pozve jen osoby, jejichž přítomnost považuje za žádoucí.

§ 44.

Písemné řízení.

(1) Má-li národní výbor za to, že není účelné zjišťovat skutkovou podstatu přestupku při ústním jednání, provede písemné řízení.

(2) V tomto řízení může si národní výbor opatřit podklad pro rozhodnutí buď písemným ospravedlněním obviněného, nebo jeho výsledkem, po případě výsledkem svědků a znalců, aniž je třeba jejich současné přítomnosti před národním výborem. Tyto podklady mohou být opatřeny též prostřednictvím dožádaného národního výboru.

§ 45.

Práva obviněného.

(1) Obviněnému musí být poskytnuta možnost, aby se vyjádřil o skutečnostech, které se mu kladou za vinu.

(2) K výpovědi nebo k přiznání nesmí být obviněný donucován.

Oddíl 4.

Nálezy a jiná rozhodnutí.

§ 46.

Vydání nálezů.

(1) Po skončení ústního jednání nebo písemného řízení vydá národní výbor nález o vině a trestu.

(2) Konalo-li se ve věci ústní jednání, vyhlásí se nález ústně. Písemné vyhotovení nálezů se doručí obviněnému a zúčastněným osobám jen tehdy, jestliže o to ihned po vyhlášení nálezů požádají nebo jestliže se nezúčastní ústního jednání.

(3) Bylo-li provedeno písemné řízení, vydává se nález vždy písemně.

§ 47.

Obsah nálezů.

(1) Nález musí být odůvodněn a musí obsahovat poučení o odvolání.

(2) V nálezů mají být vyřešeny všechny otázky, které s přestupkem souvisí.

§ 48.

Oprava chyb v nálezů.

Chyby v psaní nebo v počtech, jakož i jiné patrné nesprávnosti v nálezů může národní výbor opravit kdykoli z úřední moci nebo na návrh.

§ 49.

Jiná rozhodnutí.

Jiná rozhodnutí než nálezů se vydávají zpravidla písemně. Ustanovení § 47 odst. 1 a § 48 platí i pro takováto rozhodnutí, byla-li vydána písemně.

HLAVA IV.**Zvláštní řízení.**

Oddíl 1.

Řízení proti mladistvým.

§ 50.

Obecné ustanovení.

(1) Ustanovení tohoto oddílu platí pro řízení o přestupcích, které obviněný spáchal před dovršením osmnáctého roku.

(2) Ustanovení tohoto oddílu však neplatí, koná-li se řízení o přestupcích spáchaných obviněným jednak před dovršením osmnáctého roku, jednak po něm a je-li přestupek spáchaný po dovršení osmnáctého roku stejně nebo přísněji trestný.

§ 51.

Vyloučení ze společného řízení.

Je-li z přestupku obviněna také osoba starší než osmnáct let, vyloučí se přestupek mladistvého ze společného řízení, pokud závažné důvody účelnosti nespovídají pro konání společného řízení.

§ 52.

Stanovení zmocněnce z moci úřední.

Jestliže zákonný zástupce mladistvého je účasten přestupku anebo pokud není zastupován zákonným zástupcem z jakéhokoliv důvodu možné nebo pokud je v rozporu se zájmy mladistvého, ustanoví národní výbor mladistvému zmocněnce, a to zpravidla z osob pověřených výkonem hromadného poručení. Zmocněnec má v řízení všechna práva a povinnosti zákonného zástupce.

§ 53.

Zadržení a vazba.

Mladistvý smí být zadržen nebo vzat do vazby jen zcela výjimečně, nelze-li účelu sledování zadržením nebo vazbou dosáhnout jiným vhodným způsobem.

§ 54.

Řízení příkazní a podrobovací.

Přestupek mladistvého nelze projednat v řízení příkazním ani v řízení podrobovacím.

§ 55.

Ústní jednání.

(1) Ústní jednání nelze konat v nepřítomnosti mladistvého.

(2) Zákonný zástupce mladistvého a veřejný poručník mají právo být přítomni ústnímu jednání, činit návrhy a dávat otázky vyslychaným.

(3) Národní výbor může zákonného zástupce mladistvého předvolat k ústnímu jednání.

§ 56.

Osoby oprávněné k podání odvolání a jiných návrhů.

(1) Odvolání ve prospěch mladistvého může podat kromě zákonného zástupce a zmocněnce také veřejný poručník. Tyto osoby mohou podat ve prospěch mladistvého také žádost o zmírnění nebo prominutí trestu, jakož i návrh na obnovu řízení a žádost o navrácení lhůty.

(2) Osoby uvedené v odstavci 1 mohou tak učinit i proti vůli mladistvého.

§ 57.

Vyrozumívání oprávněných osob.

O zahájení řízení proti mladistvému, o konání ústního jednání, o výsledku řízení a o propuštění z vazby nebo z trestu odnětí svobody vyrozumí národní výbor vždy také veřejného poručníka.

Oddíl 2.

Řízení v nepřítomnosti obviněného.

§ 58.

(1) Proti obviněnému, který se skrývá nebo se jinak vyhýbá řízení, zejména tím, že se nedostaví bez dostatečné omluvy k ústnímu jednání, ač k němu byl řádně předvolán, nebo se zdržuje v cizině, může národní výbor provést řízení v jeho nepřítomnosti.

(2) Jde-li o závažný přestupek, může národní výbor určit takové osobě zmocněnce, který má všechna práva obviněného.

Oddíl 3.

Řízení podrobovací.

§ 59.

Předpoklady řízení.

(1) Ministr financí určí v dohodě s ministrem vnitra nařízením, které přestupky proti finančnímu hospodářství a v kterých případech mohou být na žádost obviněného projednány v podrobovacím řízení.

(2) Podrobení se (§ 60) má tytéž právní účinky jako pravomocný nález.

§ 60.

Podrobovací podmínky

Jestliže obviněný ve stanovené lhůtě

- a) nahradí škodu způsobenou státu přestupkem,
- b) zaplatí stanovenou pokutu,
- c) vydá předmět přestupku, věci, jimiž byl přestupek spáchán nebo jež byly k jeho spáchání určeny, jakož i majetkový prospěch, který byl přestupkem získán, a
- d) vzdá se bezvýhradně všech oprávněných prostředků,

upustí národní výbor od dalšího řízení a obviněnému o tom na jeho žádost vydá osvědčení.

Oddíl 4.

Řízení o urážkách na cti.

§ 61.

Návrh uraženého.

(1) Přestupky urážky na cti se stíhají jen na návrh uraženého.

(2) Návrh na stíhání musí být podán u místního národního výboru do 15 dnů po tom, kdy se uražený o urážce dověděl, nejpozději však do tří měsíců od spáchání přestupku.

(3) Z návrhu musí být patřeno, kdo je uraženým a kdo obviněným a čím se uražený cítí na cti dotčen; v návrhu mají být podle možnosti nabídnuty i důkazy.

§ 62.

Smír.

(1) Místní národní výbor předvolá uraženého i obviněného a pokusí se je smířit. Nepodaří-li se to, předloží věc okresnímu národnímu výboru.

(2) Okresní národní výbor předvolá uraženého i obviněného a pokusí se rovněž o to, aby mezi nimi došlo ke smíru.

(3) Dojde-li mezi uraženým a obviněným ke smíru, sepíše se o tom protokol. Národní výbor opatří protokol o smíru doložkou, že jej potvrzuje; tím se smír stane vykonatelným.

§ 63.

Řízení o návrhu.

(1) Zůstane-li pokus o smír u okresního národního výboru bezvýsledný, provede se o návrhu ústní jednání.

(2) Až do skončení řízení v druhé stolici může uražený svůj návrh na stíhání se souhlasem obviněného kdykoli odvolat.

§ 64.

Následky nedostavení se uraženého k jednání.

(1) Nedostaví-li se uražený bez náležité omluvy k jednání o smíru nebo k ústnímu jednání, má se za to, že od návrhu na stíhání upustil.

(2) Jinak může národní výbor od zahájení řízení upustit nebo řízení zastavit pouze se souhlasem uraženého.

HLAVA V.

Řízení odvolací.

§ 65.

Přípustnost odvolání a odvolací lhůta.

(1) Proti nálezům a jiným rozhodnutím v trestním řízení správním lze podat odvolání, není-li to tímto zákonem výslovně vyloučeno.

(2) Proti rozhodnutím, k nimž došlo před vydáním nálezu, lze podat samostatné odvolání jen tehdy, je-li to výslovně připuštěno. Jinak lze se proti nim odvolat teprve v odvolání podaném proti nálezům.

(3) Odvolací lhůta činí 15 dnů. Nevydává-li se nález písemně (§ 46 odst. 2), počítá se odvolací lhůta ode dne jeho ústního vyhlášení; jinak ode dne jeho doručení, po případě ode dne doručení jiného rozhodnutí.

§ 66.

Místo podání.

(1) Odvolání se podává u národního výboru, který rozhodl v první stolici.

(2) Odvolateli není však na újmu, podá-li odvolání u nadřízeného národního výboru nebo ústně u místního národního výboru svého bydliště nebo pracoviště.

§ 67.

Odkladný účinek odvolání a jeho vyloučení.

(1) Pokud tento zákon nestanoví jinak, má včas podané odvolání odkladný účinek.

(2) Národní výbor může v rozhodnutí vyloučit odkladný účinek odvolání, jestliže okamžitý výkon rozhodnutí je odůvodněn nebezpečím v prodlení nebo jinými naléhavými okolnostmi. Odkladný účinek odvolání nelze však vyloučit u výroků o trestech odnětí svobody, veřejného pokárání, zákazu pobytu a uveřejnění nálezu.

(3) Proti rozhodnutí, jímž se vylučuje odkladný účinek odvolání podle odstavce 2, se nelze odvolat.

§ 68.

Vyřízení odvolání první stolici.

Bylo-li odvolání podáno včas a dospěl-li národní výbor první stolice k názoru, že by se mu mohlo vyhovět, může sám vyhovět odvolacímu návrhu a vyřídit odvolání, netýká-li se rozhodnutí nikoho jiného než odvolatele.

§ 69.

Odvolací stolice.

Nebylo-li odvolání vyřízeno národním výborem první stolice, rozhodne o něm s konečnou platností národní výbor bezprostředně nadřízený.

§ 70.

Vyřízení odvolání odvolací stolici.

(1) Neodmítne-li odvolací stolice odvolání jako opožděné nebo nepřipustné, přezkoumá rozhodnutí první stolice ve všech směrech a je oprávněna je jakkoli změnit nebo doplnit.

(2) K vadám řízení má odvolací stolice přihlídnout jen pokud, pokud mohou mít vliv na rozhodnutí. Nemůže-li takové vady sama odstranit, zruší rozhodnutí a vrátí věc první stolici k novému projednání.

§ 71.

Změna nálezu ve prospěch spoluobviněného.

Bude-li změněn nálezn ve prospěch obviněného z důvodu, který prospívá také spoluobviněnému, změní národní výbor nálezn vždy také ve prospěch spoluobviněného, i když nepodal odvolání.

§ 72.

právé ustanovení
volacím řízením.

Pro řízení odvolací platí jinak přiměřeně ustanovení o řízení v první stolici. Odvolací stolice posoudí sama, má-li být odvolání vyřízeno na podkladě spisů první stolice nebo je-li třeba projednat je při ústním jednání.

HLAVA VI.

Změna rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Oddíl 1.

Zrušení nálezu z moci úřední.

§ 73.

(1) Krajský národní výbor zruší nálezn z moci úřední, přiči-li se zájmům pracujícího lidu.

(2) Krajský národní výbor může zahájit řízení podle odstavce 1 nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy nálezn nabyt právní moci.

(3) Krajský národní výbor rozhoduje ve věci s konečnou platností.

Oddíl 2.

Zmírnění nebo prominutí trestu.

§ 74.

Podání žádosti.

(1) Potrestaný může z důvodů hodných zvláštního zřetele žádat, aby mu byl uložen trest zmírněn nebo úplně prominut.

(2) Žádost se podává u národního výboru, který rozhodl v první stolici.

(3) Žádost nemá odkladného účinku.

§ 75.

Rozhodnutí o žádosti.

(1) Jestliže se žádost vyřízením odvolání první stolicí (§ 68) nestane bezpředmětnou, rozhodne o ní s konečnou platností odvolací stolice.

(2) Odvolací stolice může zmírnit nebo prominout jak trest hlavní, tak i tresty vedlejší.

(3) Nevyhoví-li odvolací stolice žádosti nebo vyhoví jí jen částečně, může potrestaný podat novou žádost k nadřízenému národnímu výboru. Není-li ani s rozhodnutím tohoto národního výboru spokojen nebo není-li takového národního výboru vůbec, může potrestaný podat žádost k ministru vnitra.

§ 76.

Amnestie.

Amnestii ve věcech přestupků uděluje vláda.

Oddíl 3.

Obnova řízení.

§ 77.

Podmínky obnovy.

(1) Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím může být na návrh nebo z moci úřední obnoveno,

a) vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy národnímu výboru dříve neznámé, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci, nebo

b) vyjde-li najevo, že se orgán provádějící řízení dopustil v původním řízení trestného porušení povinností, které mohlo mít vliv na rozhodnutí.

(2) V neprospěch potrestaného může být řízení obnoveno jen tehdy, neuplynula-li ode dne, kdy nálezn nabyt právní moci, doba jednoho roku.

§ 78.

Podání návrhu.

Návrh na obnovu řízení může podat potrestaný nebo jeho dědicové, návrh na obnovu řízení pro přestupek urážky na cti též uražený.

§ 79.

Řízení o obnově.

(1) O obnově řízení rozhoduje národní výbor, který ve věci rozhodl v první stolici.

(2) Lze-li očekávat, že bude povolena obnova ve prospěch potrestaného, odloží nebo přerušit se výkon trestu až do rozhodnutí o obnově.

(3) Proti rozhodnutí, jímž byla obnova povolena, lze se odvolat až v odvolání proti rozhodnutí, které bude vydáno v obnoveném řízení.

Oddíl 4.

Společné ustanovení.

§ 80.

Ustanovení této hlavy neplatí pro řízení blokové a pro řízení podrobovací.

HLAVA VII.

Náklady řízení.

§ 81.

Obecné ustanovení.

(1) Náklady trestního řízení správního nese zásadně stát. Obviněný nese sám náklady, které mu vznikly v řízení.

(2) Byl-li obviněný potrestán, může mu národní výbor uložit náhradu nákladů řízení, čítající v to náklady výkonu trestu.

(3) Náklady, které byly způsobeny svévolnými návrhy nebo tím, že došlo k odložení ústního jednání nebo jiného úkonu, protože bez dostatečné omluvy nebylo vyhověno příkazu národního výboru, mohou být uloženy tomu, kdo je zavínil.

(4) Náhradu nákladů řízení nelze uložit tehdy, kdyby tím bylo vážně ohroženo ukojení základních životních potřeb dotčené osoby nebo těch, o něž tato osoba pečuje.

§ 82.

Náhrada nákladů řízení při urážkách na cti.

(1) Skončilo-li řízení o urážce na cti potrestáním obviněného, může národní výbor přiznat uraženému vůči obviněnému nárok na náhradu nutných nákladů, které mu vznikly.

(2) Nedošlo-li k potrestání obviněného, může mu národní výbor přiznat nárok na náhradu nákladů uvedených v odstavci 1 vůči tomu, kdo podal návrh na stíhání.

§ 83.

Ručení více osob za náhradu nákladů.

Je-li několik osob povinno nahradit náklady řízení, ručí za ně rukou společnou a nerozdílnou, jestliže národní výbor, přihlížející k jejich účasti na věci, nerozhodne jinak.

§ 84.

Nároky svědků a znalců.

(1) Svědek má nárok na náhradu nutných výdajů a ušlé odměny za práci.

(2) Znalec má nárok na náhradu nutných výdajů a na přiměřenou odměnu.

(3) Nárok svědka musí být uplatněn do 15 dnů od vydání svědectví.

HLAVA VIII.

Vykonávací řízení.

§ 85.

Předpisy o výkonu trestů.

(1) Pro výkon trestů odnětí svobody, jakož i pro dozor nad výkonem těchto trestů v soud-

ních věznicích nebo v ústavech pro mladistvé platí soudní předpisy.

(2) Blížší předpisy o výkonu trestů odnětí svobody ve správních věznicích a v táborech nucené práce a o tom, které osoby nemohou být zařazeny do tábora nucené práce, vydá ministerstvo národní bezpečnosti v dohodě s ministerstvem vnitra.

(3) O vymáhání pokut a o výkonu jiných majetkových trestů platí, pokud se v tomto zákoně nestanoví jinak, předpisy platné pro výkon jiných rozhodnutí národních výborů.

§ 86.

Odklad výkonu trestu odnětí svobody.

(1) Národní výbor, který vydal nález v první stolici, může povolit přiměřený odklad výkonu trestu odnětí svobody, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele a není-li obavy, že odkladu výkonu trestu bude zneužito.

(2) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 se nelze odvolat.

§ 87.

Odklad vymáhání pokuty a její splácení.

(1) Na žádost potrestaného může národní výbor, který vydal nález v první stolici, ze závažných důvodů vymáhání pokuty na přiměřenou dobu odložit nebo povolit splácení uložené pokuty.

(2) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 se nelze odvolat.

§ 88.

Upuštění od exekučního vymáhání pokuty.

Národní výbor upustí od exekučního vymáhání pokuty, je-li zřejmé, že by nemělo výsledku nebo že by výkonem trestu bylo vážně ohroženo ukojení základních životních potřeb potrestaného nebo osob, o něž pečuje.

§ 89.

Nařízení výkonu náhradního trestu.

(1) Je-li pokuta nedobytná nebo bylo-li upuštěno od exekučního vymáhání, nařídí národní výbor výkon náhradního trestu odnětí svobody. Bylo-li však ručení za nedobytnou pokutu uloženo jiným osobám, učiní tak teprve tehdy, nelze-li pokutu vymoci na žádné z nich nebo bylo-li upuštěno od exekučního vymáhání na všech těchto osobách.

(2) Je-li nedobytná toliko část pokuty, nařídí národní výbor výkon jen poměrné části náhradního trestu.

(3) Potrestaný může kdykoli odvrátit výkon náhradního trestu nebo jeho poměrné části tím, že zaplatí pokutu nebo její poměrnou část.

(4) Proti rozhodnutí národního výboru podle odstavců 1 a 2 se nelze odvolat.

HLAVA IX.

Přechodná a závěrečná ustanovení.

§ 90.

(1) Pro rozhodování o závažnějších přestupcích se zřídí u národních výborů tříčlenná trestní komise. Bližší předpisy o rozsahu její činnosti vydá ministerstvo vnitra v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady.

(2) Obecné předpisy upravující organizaci a činnost národních výborů a jejich složek zůstávají jinak nedotčeny.

§ 91.

Dokud nebude vydáno vládní nařízení podle § 7 odst. 2, vykonávají místní národní výbory trestní pravomoc v dosavadním rozsahu.

§ 92.

Ustanovení tohoto zákona platí i pro věci projednávané, o nichž nebylo řízení v den počátku účinnosti tohoto zákona skončeno; lhůty běžící v den počátku účinnosti tohoto zákona končí dnem určeným za konec lhůty podle tohoto zákona, ledaže by lhůta podle dosavadních předpisů byla pro dotčenou osobu výhodnější.

§ 93.

Platnosti, po případě použitelnosti pozbývají všechny předpisy v oboru trestního řízení správního a ustanovení všech předpisů, která upravují věc, na kterou se vztahuje tento zákon, zejména:

1. předpisy, podle nichž mohly národní výbory v některých případech rozhodovat v trestním řízení správním o náhradě škody způsobené přestupkem (řízení adhaesní),
2. nařízení č. 52/1851 ř. z., jímž se dovoluje upuštění od řádného trestního řízení pro důchodkové přestupky,
3. nařízení č. 96/1854 ř. z., jímž se vydává předpis, jak mají politické a policejní úřady vykonávat nařízení a nálezy jimi vydané,
4. nařízení č. 61/1855 ř. z., jímž se podle nejvyšších rozhodnutí ze dne 14. září 1852,

10. ledna a 29. července 1853 a 4. února 1855 ustanovují úřady, kterým ode dne účinnosti trestního soudního řádu ze dne 29. července 1853 přísluší vyšetřovat a trestat přestupky, jež nejsou v trestním zákoně ze dne 27. května 1852 prohlášeny za trestné činy, a kterým se zároveň stanoví řízení, jehož jest při tom nutno dbát,

5. nařízení č. 34/1858 ř. z., jímž se vydávají předpisy o řízení ve věcech přestupků náležejících do působnosti politických úřadů,
6. nařízení č. 129/1858 ř. z., jímž se podle nejvyššího rozhodnutí ze dne 19. srpna 1858 vydávají ustanovení o způsobilosti k výkonu soudcovského úřadu ve věcech vyšetřování a trestání přestupků příkazaných politickým a policejním úřadům a jímž se zrušuje nařízení č. 321/1854 ř. z.,
7. nařízení č. 52/1859 ř. z., jímž se prohlašuje, že pokuty peněžité a jiné pokuty na majetku přecházejí na dědice odsouzeného, zemřel-li odsouzený po tom, kdy trestní náleze již nabyli právní moci,
8. nařízení č. 31/1860 ř. z., jímž se vydávají předpisy o odvolání a o mimořádném právu zmiřňovat a promíjet tresty ve věcech přestupků náležejících do působnosti politických úřadů a nepojatých do trestního zákona,
9. nařízení č. 124/1868 ř. z., o vyřizování stížností ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů,
10. zák. čl. XXVII/1892, o výkonu trestu uzamčení a vězení a o použití částek plynoucích z peněžitých trestů.
11. zákon č. 101/1896 ř. z., jímž se doplňují nebo pozměňují ustanovení o postupu při podávání opravných prostředků proti rozhodnutím a opatřením politických úřadů,
12. nařízení č. 127.000/1903 B. M. (uh. m. vnitra), jímž se vydávají předpisy o evidenci, manipulaci a zúčtování přestupkových peněžitých trestů uložených správními úřady, stanovených útrat řízení, odškodného (přisouzených pohledávek) a peněžitých pokut, dále částek pocházejících ze zpeněžení zabavených věcí a věcí bez pána (zvířata a předměty),
13. zák. čl. XXXVI/1908, o doplnění a změně trestních zákoníků a trestního řádu,
14. nařízení č. 65.000/1909 B. M. (uh. m. vnitra a spravedlnosti), o jednotné úpravě policejního trestního řízení.
15. nařízení č. 105.000/1909 B. M. (uh. m. vnitra a spravedlnosti), o úpravě policejního trestního řádu jednacím,

16. zák. čl. VII/1913, o soudech mladistvých,
 17. § 22 odst. 2 zákona č. 562/1919 Sb., o podmíněném odsouzení a o podmíněném propuštění,
 18. §§ 210 až 230 zákona č. 76/1927 Sb., o přímých daních, ve znění pozdějších úprav,
 19. § 19 vládního nařízení č. 51/1936 Sb., o organizaci policejní správy a služby a o některých jiných opatřeních z oboru vnitřní správy,
 20. vládní nařízení č. 393/1941 Sb., o správním trestním právu a řízení v oboru vyživovacím, zásobovacím a cenovém,
 21. zákon č. 51/1942 Sl. z., o stíhání a trestání přestupků podle některých právních předpisů o cenách a zásobování obyvatelstva,
 22. zákon č. 21/1943 Sl. z., kterým se mění a doplňuje zákon o stíhání a trestání přestupků podle některých právních předpisů o cenách a zásobování obyvatelstva,
 23. vládní nařízení č. 163/1943 Sb., kterým se mění vládní nařízení č. 393/1941 Sb.,
 24. zákon č. 91/1943 Sl. z., o trestním příkazu v řízení před policejním trestním soudem,
 25. vládní nařízení č. 137/1944 Sb., o trestním příkazu ve správním trestním řízení,
 26. § 74 zákona č. 134/1946 Sb., o dávce z majetkového přírůstku a o dávce z majetku,
 27. nařízení Slovenské národní rady č. 16/1948 Sb. n. SNR, o stíhání a trestání přestupků senáty při policejních trestních soudech podle některých předpisů o cenách a zásobování obyvatelstva,
 28. zákon č. 112/1948 Sb., jímž se upravují některé otázky trestního řízení správního v oboru vyživovacím, zásobovacím a cenovém,
 29. nařízení Slovenské národní rady č. 21/1948 Sb. n. SNR, o trestání některých přestupků na místě,
 30. nařízení Sboru pověřenců č. 94/1949 Sb. SNR, kterým se provádí nařízení Slovenské národní rady o trestání některých přestupků na místě.

§ 94.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1950; provedou jej ministři vnitra, národní bezpečnosti a financí v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
 Dr. John v. r.
 Zápotocký v. r.
 Nosek v. r.
 Kopřiva v. r.
 Kabeš v. r.

PŘEHLED OBSAHU.

Hlava I. Úvodní ustanovení.

Účel zákona	§ 1
Povinnost stíhat přestupky	§ 2
Upuštění od stíhání	§ 3
Sučinnost veřejných orgánů v řízení	§ 4
Šetření státních zájmů	§ 5
Výjimky z dosahu platnosti trestního řádu správního	§ 6

Hlava II. Obecná ustanovení.

Oddíl 1. Příslušnost.

Věcná příslušnost	§ 7
Místní příslušnost	§ 8
Společné řízení	§ 9
Zamezení dvojího potrestání	§ 10
Vyloučení podjatých orgánů	§ 11

Oddíl 2. Zadržení osoby, vazba a jiná omezení.

Zadržení osoby	§ 12
Vazba	§ 13
Doba vazby	§ 14

Jiná omezení	§ 15
Samostatné odvolání	§ 16

Oddíl 3. Domovní a osobní prohlídka, vydání a odnětí věci.

Důvody prohlídky	§ 17
Předchozí výslech	§ 18
Příkaz k prohlídce	§ 19
Výkon	§ 20
Vydání a odnětí věci	§ 21
Vrácení věci	§ 22

Oddíl 4. Společná ustanovení.

Podání	§ 23
Počítání lhůt	§ 24
Navrácení lhůty	§ 25
Zúčastněná osoba	§ 26
Zmocněnec	§ 27
Nahlížení do spisů	§ 28
Pořádkové pokuty	§ 29
Předvedení	§ 30
Důkaz svědky	§ 31
Důkaz znalci	§ 32
Důkaz ohledáním	§ 33

Hlava III. Řízení.**Oddíl 1. Blokové řízení.**

Podmínky řízení	§ 34
Následky nezaplacení pokuty	§ 35
Trestní blok pro nepřítomného	§ 36
Nepřípustnost odvolání	§ 37

Oddíl 2. Příkazní řízení.

Podmínky řízení	§ 38
Obsah trestního příkazu	§ 39
Odpor	§ 40

Oddíl 3. Ústní jednání a písemné řízení.

Ústní jednání	§ 41
Předvolání osob k ústnímu jednání	§ 42
Účast veřejnosti při ústním jednání	§ 43
Písemné řízení	§ 44
Práva obviněného	§ 45

Oddíl 4. Nálezy a jiná rozhodnutí.

Vydání nálezu	§ 46
Obsah nálezu	§ 47
Oprava chyb v nálezu	§ 48
Jiná rozhodnutí	§ 49

Hlava IV. Zvláštní řízení.**Oddíl 1. Řízení proti mladistvým.**

Obecné ustanovení	§ 50
Vyloučení ze společného řízení	§ 51
Stanovení zmocněnce z moci úřední	§ 52
Zadržení a vazba	§ 53
Řízení příkazní a podrobovací	§ 54
Ústní jednání	§ 55
Osoby oprávněné k podání odvolání a jiných návrhů	§ 56
Vyrozumívání oprávněných osob	§ 57

Oddíl 2.

Řízení v nepřítomnosti obviněného	§ 58
---	------

Oddíl 3. Řízení podrobovací.

Předpoklady řízení	§ 59
Podrobovací podmínky	§ 60

Oddíl 4. Řízení o urážkách na cti.

Návrh uraženého	§ 61
Smír	§ 62
Řízení o návrhu	§ 63
Následky nedostavení se uraženého k jednání	§ 64

Hlava V. Řízení odvolací.

Přípustnost odvolání a odvolací lhůta	§ 65
Místo podání	§ 66
Odkladný účinek odvolání a jeho vyloučení	§ 67
Vyřízení odvolání první stolicí	§ 68
Odvolací stolice	§ 69
Vyřízení odvolání odvolací stolicí	§ 70
Změna nálezu ve prospěch spoluobviněného	§ 71
Obecné ustanovení o odvolacím řízení	§ 72

Hlava VI. Změna rozhodnutí mimo odvolací řízení.**Oddíl 1.**

Zrušení nálezu z moci úřední	§ 73
--	------

Oddíl 2.

Zmírnění nebo prominutí trestu.	
Podání žádosti	§ 74
Rozhodnutí o žádosti	§ 75
Amnestie	§ 76

Oddíl 3. Obnova řízení.

Podmínky obnovy	§ 77
Podání návrhu	§ 78
Řízení o obnově	§ 79

Oddíl 4.

Společné ustanovení	§ 80
-------------------------------	------

Hlava VII. Náklady řízení.

Obecné ustanovení	§ 81
Náhrada nákladů řízení při urážkách na cti	§ 82
Ručení více osob za náhradu nákladů	§ 83
Nároky svědků a znalců	§ 84

Hlava VIII. Vykonávací řízení.

Předpisy o výkonu trestů	§ 85
Odklad výkonu trestu odnětí svobody	§ 86
Odklad vymáhání pokuty a její splácení	§ 87
Upuštění od exekučního vymáhání pokuty	§ 88
Nářízení výkonu náhradního trestu	§ 89

Hlava IX.

Přechodná a závěrečná ustanovení §§ 90 až 94	
--	--